

Mi pišemo

Spoštovani gospod urednik!

To moje pismo, ki ga Vam pišem, je moje prvo pismo. Sedaj stanujemo v Kranju. Jaz zelo rad prebiram »Vrtec«. Najbolj mi je bila vseh letos povest, ki so jo napisali naš gosp. kaplan Joža Vovk: »Kako so Zaplankarji luno gasili«. Sedaj se pridno učim in mislim, da bom nekoč še velik učenjak.

Sprejmite pristrčne pozdrave iz 3. b razreda ljudske šole v Kranju.

Rant Joža.

Dragi gospod urednik!

Oprostite, da se tudi jaz oglasim. Doma sem iz Štalcerjev pri Kočevju. Hodim v 4. razred nižje ljudske šole. »Vrtec« rada berem. Zelo mi ugaja »Durekov Jurček« in sploh vse povesti. Letos je huda zima. Jaz krmim ptičke. Naredili smo z bratom in očetom ptičjo pogačo iz raznih zrn, semena in loja. Pred dnevi nam je neka mačka ukradla kos loja. Sinice so žalostno gledale. Mačko smo podili kot samega rogača. Zdaj ni več prišla.

Vaši trdi orehi so mi dali dva popoldneva dela. Upam, da sem jih prav rešila.

Vrabič Zora,

učenka 4. razr., Štalcerji pri Kočevju.

Ko so umrli stara mamica

Ko se je pričela zima, so naša stara mamica zboleli. Niso mogli več hoditi, ne sedeti. Vsi smo se bali, da nam bodo umrli. Niso dolgo boleli, ko so nekega dne zaspali za večno. Zadelja jih je kap. Dočakali so visoko starost, 81. leto. Vsi smo bridko jokali, ko smo stali ob mrtvaškem odru, na katerem so v svitu sveč ležali stara mamica. Žalostno so doneli zvonovi naših cerkvic sv. Marka in sv. Katarine v slovo stari mamici. Ko je prišel dan pogreba, so prišli črni možje ter jih odnesli do farne cerkve sv. Martina, kjer se je zanje brala sveta maša.

Od tam so jih odnesli na pokopališče k večnemu spanju. Pri grobu so molili gospodje mrtvaške molitve, nato so jih zagrebli v črno zemljo.

Žalostni in potrti smo se vrnili domov, kjer je bilo vse pusto in prazno.

Sprejmi Bog njihovo dušo v svoje naročje, kjer naj uživajo večno srečo.

Češnovar Cirila,

učenka II. razreda ljudske šole pri Sv. Katarini nad Trbovljami.

Spoštovani gospod urednik!

Ker se še nihče ni oglasil iz naše staroznane Kroke, zato sem se jaz odločila napisati nekaj vrstic.

Jako rada čitam »Vrtec«, na katerega sva naročena z bratom. Ko ga dobiva v roke pogledam najprej, kako so kaj trdi orehi, potem si pa začnem z njimi mučiti možgane. V dokaz Vam pošiljam mučiti petih orehov, katere se mi je posrečilo izluščiti. Upam, da mi bo sreča pri žrebanju naklonjena. Jako rada čitam »Zgodbo o pastirju Pavlu« in povest »Palček Peter«. Najbolj pa mi ugajajo »Spisi Durekovega Jurčka«.

Povedati Vam moram še to, da hodim v 3. razr. osnovne šole in da sem imela najboljše izpričevalo v razredu.

Srčno Vas pozdravlja

Lazar Terezija,

učenka osnovne šole v Kropi.

Našega Stanka ni več!

V soboto, 15. dec. je hodil še pridno in redno v šolo. Popoldne se je še smučal in razbijal led, ko je napajal živino.

V nedeljo ga je bolela glava, da ni mogel k službi božji in ne k sosedu prebirat časopise. Legel je in molil, molil. Še skoraj v nezavesti ni nehal moliti. Komaj do polovice molitvic je prišel, pa je zopet začel.

V ponedeljek ga ni bilo v šolo. V torek zjutraj ob pol osmih pa so ga že odvedli angelci k Jezusu in Mariji, saj je oba srčno ljubil. Nas pa je pretresla ta novica.

Naš Stanko Movrin je bil izreden deklamator pri šolskih proslavah, odličen učenec in součenec, da ga je bil vsakdo vesel, ker je vsakomur rad pomagal. Pa ni čudno, ko je vedno tičal pri knjigah ali pred časopisom, da je več vedel kot drugi. Bil je zvest bralec »Vrtca« ter vpisan v Marijin vrtec. Hodil je vsako nedeljo k sv. obhajilu.

V veliki družbi ni bil rad. Najraje je posedal sam na paši, ali kje v tistem kotu ter prepeval Marijine pesmi, katerih se je naučil pri shodih in v šoli. Rad je bil doma, kjer je bil izmed vseh najbolj priden. Potolažili smo se, ker Bog že ve, zakaj ga je tako zgodaj poklical k sebi.

Srečni Stanko, zdaj si pri Njem, kjer sije večna Luč.

Tvoj součenec

Kramarič Janko,
V. r., Črnomelj.